

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/242/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7716202362
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7716202362.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyjovej a JUDr. Aleny Mikovej a v spore žalobkyne Y. Q.C., W.. XX.X.XXXX, bývajúcej v Y., W. X, zastúpenej JUDr. Jánom Kožuškom, advokátom, so sídlom v Michalovciach, S. Chalupku č. 18, proti žalovanému: CASSPOS, a.s., so sídlom v Košiciach, Dopravná 6, IČO: 31721648, zastúpenému JUDr. Štefanom Strakom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Krmanova 1, o vydanie bezdôvodného obohatenia s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu v Michalovciach č.k. 16C/50/2016-301 zo dňa 17.5.2019 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom zaväzujúcom výroku.

Z r u š u j e rozsudok vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Michalovce ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobkyni titulom bezdôvodného obohatenia spolu 41.342 €, t.j. za obdobie od 21.11.2009 do 20.11.2011 sumu 15.512,50 € s 9,25 % úrokmi od 21.11.2011 do zaplatenia, za obdobie 2.11.2011 do 22.3.2013 sumu 10.482 € s 9,25 % úrokmi od 23.4.2013 do zaplatenia, za obdobie od 23.3.2013 do 4.3.2015 sumu 15.347,47 € s 8,05 % úrokmi od 16.4.2015 do zaplatenia. Konanie v časti o zaplatenie 21.702 € s príslušenstvom zastavil. Žalobkyni priznal nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov konaní v konaní zo sumy, ktorá jej bola priznaná v tomto konaní, t.j. 41.342 € s tým, že o výške nároku bude rozhodnuté v osobitnom uznesení.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobkyňa si svojou žalobou uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovaného vo výške finančnej náhrady za užívanie nehnuteľností patriacich do jej vlastníctva bez toho, aby bola medzi sporovými stranami uzavretá nájomná alebo iná zmluva. Pri určení finančnej náhrady pritom vychádzala zo všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti pri predpokladanej návratnosti investície 15 rokov a po zohľadnení ďalších faktorov. Pôvodná žaloba bola podaná za náhradu za obdobie od 22.11.2009 do 22.3.2013, v priebehu konania však žalobu rozšírila aj za ďalšie časové úseky. Išlo o pozemky zapísané na LV č. XXXX, kat. územie Y. ako parcela č. 7563/3 - orná pôda o výmere 6667 m², parcela č. 7566/1 - orná pôda o výmere 1519 m², parcela č. 7566/3 - orná pôda o výmere 268 m², parcela č. 7601/2 - orná pôda o výmere 2564 m² a parcela č. 7601/3 - orná pôda o výmere 153 m². Finálne po úpravách žaloby a následnom čiastočnom späťvzatí časti uplatneného nároku s poukazom na podané znalecké posudky ustálila žalobkyňa žalovanú sumu na 41.342 €, pričom špecifikovala túto sumu za jednotlivé žalované obdobia a žalovala to aj s príslušnými úrokmi z omeškania.

3. Žalovaný nenamietal, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX kat. územie Y., teda ornej pôdy s celkovou výmerou 5.171 m², avšak namietal, že nepreukázala, akú časť pozemkov má on v užívaní. Tvrdil, že len časť jej nehnuteľností má v užívaní, časť nehnuteľností nie sú súčasťou jeho areálu a existuje aj taká časť, ktoré neužíva vôbec. Vyjadroval sa a predkladal dôkazy aj k všeobecnej hodnote predmetných pozemkov.

4. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie. Boli podané tri znalecké posudky, a to znalecký posudok K.. U., ktorý určil hodnotu nájmu za žalované obdobie za m² 1,2 €, znalecký posudok K.. Y., ktorá určila cenu nájmu od 1,8 € do 2 € za m² a znalecký posudok Ústavu Inštitútu znalcov súdneho inžinierstva Košice, kde bola určená suma 1,5 € za m². Sama žalobkyňa navrhla, aby pri určovaní ceny nájmu za m² súd vychádzal práve zo znaleckého posudku Ústavu inštitútu znalcov súdneho inžinierstva v Košiciach, pretože pri takomto určovaní by sa v podstate aj spriemerovali ostatné znalecké posudky a práve z tohto dôvodu svoju žalobu vzala späť a ponížila žalovanú sumu o sumu 21.702 € s príslušenstvom. S čiastočným späťvzatím žaloby súhlasil aj žalovaný. Žalovaný sa vyjadroval k užívaniu pozemkov vo vlastníctve žalobkyne s tým, že žalobkyňa žiadala vydať bezdôvodné obohatenie za užívanie pozemkov v celkovo väčšej výmere, ako on užíva. Namietal rozsah užívania do rozlohy 906 m², pretože bezdôvodné obohatenie za túto výmeru nie je dôvodné. Samotná žalobkyňa sa totiž po podaní znaleckého posudku vyjadрила, že ide o časť parciel mimo areálu CASSPOS a pokiaľ žalobkyňa uvádza, že tieto tvoria súčasť areálu žalovaného, lebo sú súčasťou parkoviska, cestnej komunikácie, s takýmito skutkovými tvrdeniami nesúhlasí. Žiadnu komunikáciu totiž on nebudoval, ani ju ako stavbu nenadobudol do svojho vlastníctva a ani ju neprevádzkuje. Nepoprel, že vo vzťahu pozemkom, ktoré sa nachádzajú priamo v areáli, nemá inú možnosť, než tieto pozemky užívať, ale tento problém on nespôsobil, len odkúpil do svojho vlastníctva stavby na cudzích pozemkoch, ktoré tam boli postavené pred viac ako 40 rokmi a následne sa snažil pozemky vysporiadať. Ak kupoval pozemky aj pod cestou, tak výlučne len z dôvodu tvaru týchto pozemkov, ktoré sú dlhé a úzke a spravidla začínajú ešte pred areálom prechádzajúce z neho a končia až za cestou, ktorú uvádza žalobkyňa. Žiadal, aby súd vychádzal iba z výmery 4354 m² a za najobjektívnejší považoval posudok K.. U. a navrhol, aby súd vychádzal s ním stanovenej všeobecnej hodnoty nájmu (1,2 € za m²).

5. Po vykonanom dokazovaní vec právne súd prvej inštancie posúdil podľa ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že po čiastočnom späťvzatí žaloby žalobkyňou je jej žaloba dôvodná.

6. Mal totiž preukázané z listu vlastníctva č. XXXX kat. úz. Y., že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou parciel č. 7565/3, 7566/1, 7566/3, 7601/2, 7601/3, pod B1 v celosti. Spolu je tak výlučnou vlastníčkou nehnuteľností vo výmere 5171 m², pričom bolo preukázané, že časť týchto nehnuteľností sa nachádza v objekte areálu žalovaného, aj pod stavbami a žalovaný ich užíva bez uzavretia nájomnej alebo inej zmluvy, teda bez právneho dôvodu. Časť týchto nehnuteľností sa nachádza ale aj mimo areálu žalovaného v intraviláne a extraviláne obce. V zmysle vyhotoveného geometrického plánu sú parcely CKN v ohradenom objekte areálu žalovaného tieto cesty, parcela č. 5489/322, 5489/327, 5489/329, 5489/339, 5489/343, 5489/346, 5489/350, všetko zastavané plochy a to o výmere 53 m², 50 m², 87 m², 39 m², 34 m², 66 m² a 183 m². Ďalej parcela č. 5489/321 zastavaná plocha o výmere 21 m² ako chodník, parcela č. 5489/324 o výmere 17 m², 5489/338 o výmere 13 m², ďalej zeleň v ohradenom objekte areálu žalovaného ako ostatné plochy, a to parcela č. 5489/320 o výmere 222 m², 5489/323 o výmere 289 m², parcela č. 5489/326 o výmere 199 m², číslo 5489/328 o výmere 72 m², 5489/331 o výmere 121 m², 5489/337 o výmere 152 m², 5489/340 o výmere 202 m², 5489/342 o výmere 145 m², 5489/344 o výmere 39 m², 5489/348 o výmere 246 m², 5489/352 o výmere 15 m², 5489/353 o výmere 157 m². Pod stavbami v ohradenom objekte areálu žalovaného sú parcely zastavané plochy parcely č. 5489/325 o výmere 902 m², 5489/330 o výmere 185 m², 5489/341 o výmere 566 m², 5489/345 o výmere 60 m², 5489/347 o výmere 60 m², 5489/349 o výmere 94 m² a 5489/351 o výmere 65 m² (znalecký posudok K.. Y. R.). Podľa vyhotoveného geometrického plánu mal súd preukázané, že mimo areálu žalovaného v extraviláne a intraviláne sú parcely spolu vo výmere 906 m², ide o parcely registra CKN v intraviláne v zelenom páse medzi cestou a záhradkami parcela č. 5489/314 - ostatná plocha o výmere 7 m², 5489/332 - ostatná plocha o výmere 5 m², cesty: 5489/315 zastavaná plocha o výmere 135 m², 5489/333 zastavaná plocha o výmere 106 m², 5489/335 zastavaná plocha o výmere 50 m², chodník 5489/316 zastavaná plocha o výmere 26 m², parkovisko: parcela č. 5489/318 zastavaná plocha o výmere 128 m², uličná zeleň: parcela č. 5489/317 - ostatná plocha o výmere 182 m², 5489/319 - ostatná plocha o výmere 21 m², 5489/334 ostatná plocha o výmere 106 m² a parcela č. 5489/336 ostatná

plocha o výmere 51 m². Žalovaný nerozporoval, že má v užívaní parcely patriace žalovanej, ktoré sa nachádzajú v jeho areáli a pod stavbami a súhlasil s tým, aby bolo ustálené bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k nemu za výmeru 4354 m². Rozporoval iba výmeru 906 m², teda parcely, ktoré sú mimo jeho areálu. Súd uviedol, že za účelom zistenia výšky nájmu všeobecnej ceny nájmu, a teda bezdôvodného obohatenia za užívanie parciel bez právneho dôvodu boli vypracované tri znalecké posudky a súd ustálil výšku nájmu podľa znaleckého posudku Ústavu inštitútu znalcov súdneho inžinierstva v Košiciach, t.j. 1,5 €/m². Vychádzal tiež z výmery 5171 m² podľa geometrického plánu, vyhotoveného znalcom Ing. Y. R., T., ktorý ustálil, že v rámci areálu žalovaného, aj mimo neho, ako súvisiacej parcely, sa nachádzajú parcely žalobkyne práve v tejto výmere. Na negatívnu argumentáciu žalovaného ohľadne parciel mimo jeho areálu žalobkyňa však predložila doklady, z ktorých mal súd preukázané, že ide o parcely, na ktorých sa nachádza parkovisko a cestná komunikácia a ktoré slúžia výlučne účelu a pre potreby žalovaného sú takto užívané, nie sú súčasťou miestnej komunikácie, ktorú obhospodaruje mestský úrad, čo napokon vyplýva aj z jeho stanoviska. Tiež zo správy Úradu košického samosprávneho kraja a z oznámenia správy ciest košického samosprávneho kraja bolo potvrdené, že pri týchto stavbách na parcelách nejde o majetok Mesta Y., ani vlastníctvo košického samosprávneho kraja, že komunikácia, ktorá sa nachádza na týchto pozemkoch slúži pre potreby žalovaného, a nie je cestou druhej ani tretej triedy, teda neprináleží pod správu ciest košického samosprávneho kraja. Bolo potvrdené, že uvedené parcely, aj keď nie sú v ohradenom objekte areálu žalovaného, slúžia jeho potrebám, tento ich aj užíva pre potreby parkoviska a cestnej komunikácie k jeho areálu a aj tento nárok žalobkyne súd prvej inštancie uznal za opodstatnený.

7. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznal súd žalobkyňu aj nárok na úroky z omeškania vo výške, ako si ich uplatnila s tým, že výšku úrokov upravuje vykonávací predpis.

8. Žalovaný podal v zákonnej lehote odvolanie proti rozsudku vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť sumu 41.342 € s príslušenstvom a proti výroku o náhrade trov konania z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ Civilného sporového poriadku (CSP). Ako vyplýva z odôvodnenia odvolania, nesúhlasil žalovaný s tým, že došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobkyne pri užívaní pozemkov mimo jeho areálu vo výmere 906 m² tak, ako to rozhodol súd prvej inštancie. Vytýkal, že súd nezobral do úvahy jeho tvrdenie, že žiadnu komunikáciu v tejto časti nebudoval, ani ju ako stavbu nenadobudol do svojho vlastníctva a ani ju neprevádzkuje. Uvedené pozemky sa nachádzajú teda mimo jeho areálu a tvrdenia, že komunikácia bola vybudovaná pre potrebu areálu pôvodného vlastníka, nie je postačujúca na preukázanie skutočnosti, že je to práve žalovaný, kto v súčasnosti zasahuje do vlastníckeho práva žalobkyne a dôkazné bremeno je na strane práve žalobkyne. Žalobkyňa opodstatnenosť svojho nároku práve v tejto časti nepreukázala. Tvrdil, že nie je ani vlastníkom, ani výlučným užívateľom stavieb, ktoré sa nachádzajú na pozemkoch mimo jeho vlastného areálu a samotné správy či už Mestského úradu v Y., Úradu košického samosprávneho kraja a Správy ciest košického samosprávneho kraja túto skutočnosť nijakým spôsobom neosvedčujú. Nevyplyva z tohto dokazovania, že práve žalovaný je výlučným užívateľom tejto časti nehnuteľnosti. Túto časť nehnuteľnosti podľa jeho tvrdenia užívajú aj iné právnické a fyzické osoby, premáva tu mestská hromadná doprava, a teda táto časť neslúži len pre potreby areálu žalovaného, ale slúži širokej verejnosti. Žalovaný namietal aj výšku bezdôvodného obohatenia, ktorá bola súdom ustálená, pretože za základ rozhodnutia mal byť vzatý znalecký posudok K. U., ktorý bol podľa neho najobjektívnejší a ako jediný z troch posudkov nenavýšoval umelo cenu za m². Ďalej namietal, že v záhlaví rozsudku bol uvedený predmet sporu o zaplatenie sumy 44.186,96 € s príslušenstvom, avšak súd rozhodol len o sume 41.342 € a nevysporiadal sa so sumou 2.844,98 € s príslušenstvom. Namietal aj iné formálne nedostatky písomného vyhotovenia rozsudku. Uviedol, že súd nezobral do úvahy pri rozhodovaní skutočnosť, že zo strany žalobkyne ide o zneužitie vlastníckeho práva. Jej cieľom je v pravidelných intervaloch vymáhať od žalovaného platby za užívanie pozemkov, na ktorých stoja legálne stavby žalovaného, pričom on tento stav nezavinil. Žalobkyňa nepristúpila na majetkoprávne vysporiadanie pozemkov predajom alebo uzavretím nájmovej zmluvy napriek snahám žalovaného a požaduje za pozemky neprímeranú cenu. Odvolanie smerovalo aj proti výroku rozsudku o trovách konania, pričom tento výrok nie je riadne odôvodnený a nie je ani z výroku ani z odôvodnenia zrejmé, či súd prihladol na späťvzatie žaloby a teda nie je stanovené v akom rozsahu priznáva žalobcovi náhradu trov konania. Odvolateľ navrhol, aby odvolací súd postupom podľa § 389 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a uplatnil si zároveň náhradu trov odvolacieho konania.

9. Žalobkyňa sa vyjadrila písomne k podanému odvolaniu a navrhla, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania. Nesúhlasila s námietkami žalovaného vyjadrenými v odvolaní poukázala na to, že sa s nimi vysporiadal už súd prvej inštancie. Tvrdila naďalej, že cestná komunikácia bola účelovo postavená len pre potreby predmetného areálu, končí pri areáli žalovaného a nepokračuje ďalej. Nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že slúži potrebám aj iných subjektov, pretože pokiaľ aj iné subjekty túto cestu užívajú, tak tieto pozemky užívajú iba kvôli tomu, aby mali prístup k areálu žalovaného a za tým účelom tam prichádza aj mestská doprava. Zainteresované subjekty, ktoré by prichádzali do úvahy ako správca alebo vlastník cestnej komunikácie sa vyjadrili, že k tejto cestnej komunikácii nemajú žiaden právny vzťah a táto nie je ani cestou II. a III. triedy. Podstatnú časť tejto cestnej komunikácie má vo vlastníctve žalovaný, pričom vyvíja úsilie na odkúpenie ďalších častí cestnej komunikácie a parkovisko s príslušnými plochami. Týmto konaním nepochybne žalobkyni znemožňuje riadne užívanie jej pozemkov a nie je jej možné užívanie jej vlastníctva nielen z hľadiska cestnej komunikácie, ale z hľadiska okolitých parciel už odkúpených žalovaným. Namietaná plocha 906 m², ktorá sa nachádza mimo ohradeného areálu žalovaného slúži len pre potreby žalovaného a tento zabezpečuje aj jej údržbu. Čo sa týka výšky bezdôvodného obohatenia a stanovenie všeobecnej ceny nájmu, v plnom sa stotožnila s výberom súdu, ktorý sa priklonil k znaleckému posudku znaleckého ústavu a pri rozhodovaní z tejto ceny vychádzal. Pokiaľ žalovaný namietal nesprávne určenie jednotlivých období, za ktoré sa uplatňuje bezdôvodné obohatenia aj s príslušným úročením, tak súd prvej inštancie vychádzal z úpravy žaloby tak ako bola upresnená podaním z 31.1.2019 a určil potom aj obdobie splatnosti úrokov na základe toho, kedy bolo rozšírenie žaloby doručené žalovanému a kedy sa dostal do omeškania s platením uplatnenej sumy. Žalovaný namietal zo strany žalobkyne aj zneužitie vlastníckeho práva, ani s týmto nemožno súhlasiť, pretože jej vlastníctvo je užívané bez náhrady od čias, keď sa žalovaný ujal užívania výrobného komplexu a napriek viacerým jednaniam, ktoré medzi nimi prebiehali, nemohla akceptovať pre neúmerne nízku ponúkanú cenu za predaj jeho návrhy. Rozhodla sa teda svoje právo vymáhať súdnou cestou a dožaduje sa voči žalovanému iba toho, na čo má zákonný nárok a k čomu ju viedla neústretnosť žalovaného. K námietke žalovaného ohľadne trov konania žalobkyňa uviedla, že súd priznal náhradu trov konania ako úspešnej účastníčke iba z priznanej sumy a z výroku je zrejmé, že tento nárok bol priznaný vo vzťahu ku všetkým účelne vynaloženým trovám konania. Je tiež potrebné vidieť skutočnosť, že v danom prípade úspech v konaní bol závislý od výsledkov znaleckého dokazovania, čo podľa ustálenej judikatúry má zohľadňovať aj pri aplikácii § 255 CSP.

10. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie okrem v časti proti výroku o trovách konania nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 10.9.2020 po predchádzajúcom zverejnení miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli a webovej stránke súdu v súlade s ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

11. Žalovaný v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ , h/ CSP. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

12. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu v konaní z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalovaného vymedzených v podanom odvolaní dospel k záveru, že odvolanie proti výroku vo veci samej nie je opodstatnené a uplatnené odvolacie dôvody nie sú preukázané. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správne závery o právach a povinnostiach sporových strán. Uplatnený nárok správne právne posúdil a dospel k správne záveru, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a odvolací súd nezistil ani pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, ani žiadnu z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

13. Podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky žalovaného nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Na zvýraznenie správnosti rozhodnutia dodáva:

14. Podstatou odvolacích námietok bolo tvrdenie žalovaného o nesprávnom výbere znaleckého posudku o stanovení ceny za nájom a tiež nesprávne priznanie bezdôvodného obohatenia aj za pozemky žalobkyne mimo jeho areálu vo výmere 906 m². Podľa neho je znalecký posudok K.. U. (stanovenie ceny za m²) najobjektívnejší, lebo cenu umelo nenavyšoval. Odvolací súd pokladá toto tvrdenie žalovaného za ničím nepreukázané a považuje ho za jeho subjektívny názor, prezentovaný v rámci procesnej obrany. Naopak, okrem toho, že stanovená cena súdom prvej inštancie vybratým posudkom je v podstate priemerom cien uvedených vo všetkých troch posudkoch, je správny výber posudku, ktorý vyhotovil znalecký ústav.

15. Ohľadne výmery 906 m² sa odvolací súd tiež úplne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že aj táto výmera je súčasťou oprávneného nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie jej patriacich pozemkov, pretože situačne úplne je priľahlou plochou k areálu žalovaného, žalovaný neoznačil žiadny konkrétny iný subjekt tam nenachádzajúci sa, ktorý by tiež túto plochu využíval. V tomto smere odvolací súd upriamuje pozornosť na presvedčivé tvrdenia žalobkyne vo vyjadrení k odvolaniu, ktoré vzhľadom na výsledky dokazovania aj odvolací súd považuje za úplne vierohodné.

16. V súvislosti s namietaným zneužitím práva žalobkyne odvolací súd uvádza, že ho nevzhladol, keďže žalobkyňa sa domáha len svojich práv vyplývajúcich z jej vlastníckeho práva k pozemkom. Keďže žalovaný v podstate uznal aspoň čiastočne nárok žalobkyne (čo do výmery 4354 m² a hodnoty nájmu 1,2 € za m²), a ani čiastočne žalobkyňu neplnil, nie je namieste jeho námietka o zneužití práva žalobkyne.

17. Žalovaný namietal aj skutočnosť, že v záhlaví rozsudku súdu prvej inštancie je uvedená suma ako predmet sporu 44186,98 € a vzhľadom na súdom priznanú sumu a sumu predstavujúcu čiastočné zastavenie konania súd nerozhodol o zbytku 2844,98 €. Odvolací súd zistil, že na č.l. súdneho spisu 259 v podaní žalobkyne zo dňa 31.1.2019 sa nachádza upresnenie petitu žaloby, čiastočné späťzatie žaloby, pričom je zrejmé, že dovtedy bola uplatnená spolu suma 63044 €, späťvzatá suma 21702 €, zostáva suma 41342 € a teda súd prvej inštancie rozhodol o celom nároku bez ohľadu na to, čo je uvedené v záhlaví rozsudku, lebo stále ide o vydanie bezdôvodného obohatenia.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zaväzujúcom výroku vo veci samej ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

19. Po preskúmaní výroku napadnutého rozsudku o trovách konania odvolací súd konštatuje, že tento nie je vecne správny a nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ale ani na jeho zmenu. Odvolací súd sa oboznámil s odôvodnením výroku rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania a dospel k záveru, že toto odôvodnenie nezodpovedá požiadavkám uvedeným v § 220 ods.2 CSP, čím založil nepreskúmateľnosť. Je pravdou, že v rámci odvolacieho konania účinnosťou nového procesného predpisu Civilného sporového poriadku prišlo k určitému posunu v právnej úprave snahou o

zrýchlenie konania a snahou predísť prieťahom spočívajúcim v zrušovaní a vracaní veci na súd nižšej inštancie, pričom dôvodom zrušenia bola často nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie. Nepreskúmateľnosť však neznamená, že nemôže byť dôvodom na zrušenie rozhodnutia. Aj pre odvolacie konanie platí, že musia byť zachované a dodržané princípy spravodlivého procesu. Ak totiž nastane situácia, že rozhodnutie v napadnutej časti má nedostatočné dôvody, je bez dôvodov alebo ide o dôvody chaotické, je pravda, že nedostatok týchto dôvodov prináša až porušenie práva na spravodlivý súdny proces a je preto potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť. Súd prvej inštancie v bode 21. svojho odôvodnenia len stroho konštatuje, že použil ustanovenie § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobkyni nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania konkrétne zo sumy 41 342 €.

20. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní v zmysle ust. § 255 CSP, ale i zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie zastavenia konania podľa § 256 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie, aj keď rozsudkom čiastočne zaviazal žalovaného na plnenie a čiastočne pre späťvzatie žaloby žalobkyňou konanie zastavil, použil len ustanovenie § 255 CSP. Nevysvetlil bližšie svoje úvahy, ktoré ho k tomu viedli a nevysvetlil ani prečo uvádza konkrétnu sumu, keď podľa § 262 ods. 2 CSP o výške sumy náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

21. Odvolací súd v súlade s ustanovením § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP zrušil napadnutý výrok rozsudku o nároku na náhradu trov konania, lebo pre nedostatok odôvodnenia nie je možné posúdiť, či súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania použil správny právny predpis. V rozsahu zrušenia podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci v rozsahu zrušenia bude opätovne posúdiť nárok na náhradu trov konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným, pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania prihliadnuť na vyššie uvedené, opätovne rozhodnúť a svoje rozhodnutie aj náležite a zákonne odôvodniť.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).